

Arrest

nr. 160 339 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn huidige zevende asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zich in zijn actuele asielaanvraag wederom beroept op de bloedwraak met de familie K. waarin hij zou verkeren, en wordt erop gewezen dat reeds in verzoekers derde en zesde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in een bloedvete met de familie K. te verkeren. Het gegeven dat

verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter herhaalt nog steeds in een bloedvete te verkeren met de familie K. wijzigt hier niets aan en is op zich geenszins van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat het blijven volharden in verklaringen die reeds meermaals als ongeloofwaardig werden beoordeeld verzoekers algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede komt. Betreffende het nieuw aangehaalde element, met name dat verzoeker in Macedonië bij verstek is veroordeeld tot vier jaar effectieve gevangenisstraf voor het toebedelen van messssteken aan N.K., wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker aangaande de (zogenaamde) feiten van 16 december 2004 die aan de basis van zijn (onterechte) veroordeling liggen meermaals sterk uiteenlopende verklaringen aflegde. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekers actuele verklaringen en het vonnis d.d. 14 maart 2013 een geheel andere versie van de feiten geven dan deze zoals hij die bij zijn derde asielaanvraag heeft voorgesteld. Voorts wordt gewezen op enkele opmerkelijke vaststellingen die werden waargenomen in de door verzoeker ter staving van zijn vervolging door de Macedonische autoriteiten neergelegde documenten. Uit de informatie die het Commissariaat-generaal bezit, blijkt dat verzoekers veroordeling van 14 maart 2013 een authentiek document betreft en moet, zo luidt de beslissing, dan ook besloten worden dat aan zijn overige ter zake neergelegde documenten, die met meerdere tekortkomingen zijn behept, geenszins bewijswaarde kan worden toegekend. Gelet op het geheel van de vaststellingen hecht, zo wordt opgemerkt, het Commissariaat-generaal geen geloof aan verzoekers beweringen actueel nog steeds in een bloedwraak te verkeren met de familie K., noch met zijn verklaringen dat zijn veroordeling voor de feiten van 16 december 2004 gemonteerd zou zijn door de Macedonische autoriteiten. Ook verzoekers algemene geloofwaardigheid komt, aldus de commissaris-generaal, door die vaststellingen nog verder op de helling te staan. Wat betreft verzoekers veroordeling van 14 maart 2013 wordt daarenboven nog opgemerkt dat de Macedonische autoriteiten voorzien in de mogelijkheid van het instellen van een beroepsprocedure tegen voormelde veroordeling waarmee zij de rechten van verdediging respecteert. Wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt vervolgens verwezen naar verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Dienaangaande wordt vastgesteld dat verzoeker in al zijn vorige asielaanvragen met geen woord repte over zijn actueel beweerde mishandeling in de periode 1999 - 2000. Naast het feit dat deze nu ingeroepen mishandeling geenszins geloofwaardig overkomt, aldus de commissaris-generaal, moet gesteld worden dat deze bezwaarlijk actueel als een asielmotief kan worden beschouwd daar deze geenszins een vluchtmotief was en verzoeker na 1999/2000 meermaals naar het buitenland ging en terugkeerde naar Macedonië. Met betrekking tot de door verzoeker bij zijn zevende asielaanvraag aangehaalde problemen met de BDI wordt vastgesteld dat verzoeker hierover evenmin met een woord heeft gerept bij zijn vorige asielaanvragen, en gewezen op vaststellingen die zijn verklaringen aangaande zijn beweerde lidmaatschap en activiteiten voor de BDI fundamenteel ondermijnen. Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoeker niet het minste bewijs kan neerleggen van zijn lidmaatschap, noch van zijn activiteiten voor de BDI. Gelet op het geheel van de vaststellingen hecht, zo luidt de beslissing voorts, het Commissariaat-generaal geen geloof aan deze nieuw aangebrachte asielmotieven, en wordt opgemerkt dat deze vaststellingen uiterst nefast zijn voor verzoekers algemene geloofwaardigheid. Wat tot slot het door verzoeker bij zijn huidige zevende asielaanvraag aangehaalde nieuwe element betreft problemen te hebben gekend met de Macedonische autoriteiten, in 1999/2000 met de Macedonische politie en in 2009 met de geheime dienst, wordt benadrukt dat verzoeker bij zijn voorgaande asielaanvragen niet de minste melding heeft gemaakt van zijn beweerde problemen met de Macedonische autoriteiten. In dit verband wordt o.a. ook nog vastgesteld dat noch verzoeker, noch zijn familieleden enig bewijs van de beweerde schietincidenten of beweerde gedane klachten hebben neergelegd, en de commissaris-generaal besluit dat gelet op het geheel van zijn bevindingen niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voormelde asielmotieven. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij de omstandig gemotiveerde bevindingen van het Commissariaat-generaal niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift erop wijst dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn veroordeling van 14 maart 2013 een authentiek document betreft, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat de Macedonische autoriteiten voorzien in de mogelijkheid van het instellen van een beroepsprocedure tegen zijn veroordeling waarmee zij de rechten van verdediging respecteren. Uit niets blijkt bovendien en verzoeker toont niet in het minst aan en maakt geenszins in concreto

aannemelijk dat zijn proces niet eerlijk zou zijn verlopen. De Raad merkt ook op dat de rechtshandhaving en het bestraffen van criminele feiten tot de soevereiniteit van elke staat behoort, en wijst erop dat de vluchtelingen- en/of de subsidiaire beschermingsstatus niet dienen om te ontsnappen aan een gevangenisstraf die (rechtmatig) opgelegd wordt.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt bovendien het pertinente motief in de bestreden beslissing dat aan de overige ter zake neergelegde documenten, die met meerdere tekortkomingen zijn behept, geenszins bewijswaarde kan worden toegekend. Hij gaat er geheel niet op in, doch laat deze overweging, net als al de andere motieven uit de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van de eerder aangehaalde bloedwraak en van de nieuwe bij onderhavige asielaanvraag aangehaalde asielmotieven, geheel ongemoeid, waardoor de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, waaronder ook deze op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoekers algemene geloofwaardigheid bij zijn huidige zevende asielaanvraag verder en fundamenteel op de helling wordt gezet -o.a. doordat hij vele vluchtmotieven bij voorafgaande asielaanvragen totaal onvermeld liet-, onverminderd gehandhaafd blijven.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu door verzoeker naar een passage uit een rapport van Amnesty International -waarvan de datum onbekend is en de actualiteit dus niet kan worden nagegaan- aangaande de werking en het optreden van politie en justitie in Macedonië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 november 2015, voert verzoekende partij aan dat haar relaas als niet geloofwaardig wordt afgedaan in de beslissing van het Commissariaat-generaal en de beschikking. Verzoekende partij wijst er op dat zij thans het voorwerp is van een vraag om uitlevering vanwege de Macedonische autoriteiten aan de Belgische autoriteiten en zij verbaast er zich over dat dit zomaar kan tijdens een asielprocedure. Zij vervolgt dat zij tenslotte België om bescherming heeft gevraagd en de Belgische autoriteiten niet zomaar kunnen ingaan op een verzoek tot uitlevering. Verzoekende partij stelt dat het verzoek tot uitlevering nogmaals duidt op het feit dat zij door de Macedonische autoriteiten wordt vervolgd en zij meent dat dit een nieuw element is dat mee in overweging dient genomen te worden door de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar vrees en zij vraagt dan ook het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

In de mate verzoekende partij stelt dat uit de vraag tot uitlevering duidelijk blijkt dat zij door de Macedonische autoriteiten wordt vervolgd, wijst de Raad er op dat verzoekende partij blijkens het door haar ingediende vonnis d.d. 14 maart 2013 bij verstek strafrechtelijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar voor het toebrengen van een zwaar lichamelijk letsel aan N.K. op 16 december 2004. Verzoekende partij weerlegt met haar grieven ter terechtzitting niet dat de Macedonische autoriteiten voorzien in de mogelijkheid van het instellen van een beroepsprocedure tegen zijn veroordeling. Uit niets blijkt bovendien en verzoekende partij toont niet in het minst aan en maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat haar proces niet eerlijk zou zijn verlopen of dat zij geen eerlijke mogelijkheid zou krijgen om het verstekvonnis aan te vechten.

Voorts kan opgemerkt worden dat de rechtshandhaving en het bestraffen van criminele feiten tot de soevereiniteit van elke staat behoort, en dat de vluchtelingen- en/of de subsidiaire beschermingsstatus niet dienen om te ontsnappen aan een gevangenisstraf die (rechtmatig) opgelegd wordt.

Uit het door verzoekende partij bij haar schrijven d.d. 29 december 2015 aan de Raad overgemaakte *Pro Justitia* van haar verhoor op 28 december 2015 op het kabinet van onderzoeksrechter K.G. te Hasselt, blijkt dat verzoekende partij die dag door de onderzoeksrechter in Hasselt in kennis werd gesteld van het bestaan van “*een uitleveringsverzoek van het Ministerie van Justitie van de Republiek Macedonië dd. 18.08.2015 welke*” verzoekende partij haar “*aanhouding vraagt en van het verzoek tot uitlevering vanwege de Macedonische autoriteiten, gebaseerd op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Skopje I Skopje XVII K. nr 1799/12 (bij verstek) van 14.03.2013 het vonnis onherroepelijk zijnde sedert 08.05.2013 waarbij om de voorlopige aanhouding teneinde uitlevering wordt verzocht van de genaamde D.B., van nationaliteit Macedoniër, geboren te Skopje op 6-7-1983*” (*Pro Justitia* d.d. 18 december 2015).

Het door verzoekende partij bijgebrachte document, met name de kennisgeving van het verzoek tot uitlevering vanwege de Macedonische autoriteiten, houdt aldus verband met en heeft betrekking op het

eerder door verzoekende partij bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte vonnis van 14 maart 2013 van de Arrondissementsrechtbank van Skopje.

Verzoekende partij gaat in haar betoog ter terechtzitting echter niet in het minst *in concreto* in op hetgeen in de beschikking met betrekking tot het vonnis van 14 maart 2013 wordt vastgesteld. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Verzoekende partij laat ook de overweging in de beschikking ongemoeid waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker ontkracht, noch weerlegt bovendien het pertinente motief in de bestreden beslissing dat aan de overige ter zake neergelegde documenten, die met meerdere tekortkomingen zijn behept, geenszins bewijswaarde kan worden toegekend. Hij gaat er geheel niet op in, doch laat deze overweging, net als al de andere motieven uit de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van de eerder aangehaalde bloedwraak en van de nieuwe bij onderhavige asielaanvraag aangehaalde asielmotieven, geheel ongemoeid, waardoor de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, waaronder ook deze op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoekers algemene geloofwaardigheid bij zijn huidige zevende asielaanvraag verder en fundamenteel op de helling wordt gezet -o.a. doordat hij vele vluchtmotieven bij voorafgaande asielaanvragen totaal onvermeld liet-, onverminderd gehandhaafd blijven.”* Dit motief blijft derhalve onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot kritische uitlatingen als zou zij zich erover verbazen dat een vraag om uitlevering vanwege de Macedonische autoriteiten aan de Belgische autoriteiten zomaar kan tijdens een asielprocedure, daar zij tenslotte België om bescherming heeft gevraagd en de Belgische autoriteiten niet zomaar kunnen ingaan op een verzoek tot uitlevering. Los van en daargelaten het feit dat dit geen kritiek op de beschikking en de bestreden beslissing betreft, ziet de Raad niet in waarom een staat, gelet o.a. op haar soevereiniteit inzake haar rechtshandhaving en bestraffing van criminele feiten, aan een andere staat niet de uitlevering van een onderdaan zou kunnen vragen tijdens de procedure van een asielaanvraag. De Raad kan *in casu* alleen maar vaststellen dat verzoekende partij niet onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en ook niet werd uitgeleverd.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS